

havde Arbejdsbureauet udarbejdet et Forslag til Konvention samt Forslag til en Henstilling. Det nedsatte Udvalg vedtog at benytte de af Bureauet udarbejdede Forslag som Forhandlingsgrundlag.

Under Udvalgets Forhandlinger drøftede man indgaaende, hvorledes man nærmere skulde definere Arbejdsanvisning mod Betaling, og der opnaaedes Enighed om, at »Anvisning« maa forudsætte en Virksomhed, der bestaar i at yde sin Mellemkomst mellem Arbejdsgiver og Arbejder ved Anvisning, hvorimod den Virksomhed, der blot bestaar i, at Arbejdsgiveren selv søger at skaffe sig Arbejdere eller at Arbejderen selv søger Arbejde, falder udenfor Begrebet. Ved »Betaling« maa forstås, at Kontoret under en eller anden Form opkræver et Vederlag til Gengæld for dets Bistand ved Anvisning. Endvidere var der i Udvalget Enighed om, at Anvisningskontorer, der opkræver Betaling, burde deles i 2 Kategorier, nemlig de erhvervsmæssigt drevne Kontorer, og de Kontorer, der ikke har noget erhvervsmæssigt Formaal, og at disse 2 Kategorier burde behandles efter forskelligartede Regler, idet den første Kategori ikke bør tillades, medens den anden Kategori kan tillades mod, at Kontorerne undergiver sig Kontrol- og Tilsynsbestemmelser. Efter at Udvalget havde drøftet forskellige Forslag angaaende den Overgangsperiode, der maatte anses fornøden til Ophævelse af de Kontorer, der skal forbydes, vedtog man at foreslaa fastsat en Periode paa 3 Aar, indenfor hvilken de efter Konventionen forbudte Anvisningsvirksomheder skal bringes til Ophør; indenfor denne Periode maa der ikke gives Tilladelse til Oprettelse af nye, erhvervsmæssigt drevne Anvisningskontorer, og de bestaaende Kontorer af denne Kategori skal være undergivet Kontrolbestemmelser.

Udvalget vedtog at indstille, at der — udover en almindelig Undtagelse for Anvisning af Søfolk, der er en Følge af, at der paa Konferencen i 1920 blev vedtaget et Forslag til Konvention angaaende Forhyring af Søfolk — gives Adgang til at tillade Undtagelser fra Konventionens Forbud mod erhvervsmæssigt drevne Arbejdsanvisningskontorer, dog kun forsaavidt angaar ganske bestemte Grupper af Arbejdere, der skal nærmere angives i den nationale Lovgivning, og for Erhvervsomraader, for hvilke der foreligger særlige Forhold. Skønt Udvalget havde vedtaget, at saadanne Undtagelser ikke skulde kunne indrømmes efter Udløbet af den ovennævnte Overgangsperiode paa 3 Aar, blev der dog senere under Udvalgets Forhandlinger vedtaget et af de norske og svenske Regeringsrepræsentanter stillet Ændringsforslag, der ogsaa efter 3-Aars Periodens Udløb tillader saadanne Undtagelser, naar de er nødvendige for at imødekomme særlige Krav.

Under Forhandlingerne i Plenarmøde blev der af den hollandske Regeringsrepræsentant stillet et Forslag, der tilsigter at give de Virksomheder, der inden Konventionens Ratifikation har faaet meddelt Bevilling, Tilladelse til at fortsætte Virksomheden, indtil Bevillingens Indehaver afgaar ved Døden; dette Forslag blev vedtaget af Konferencen, men da det fra forskellig Side blev gjort gældende, at saavel dette Ændringsforslag som ovennævnte efter den norske og svenske Regeringsrepræsentanters Forslag tilføjede Bestemmelse i høj Grad vilde svække Konventionens Betydning, blev der inden den endelige Afstemning om Konventionsforslaget foretaget en særlig Afstemning om disse Bestemmelser, der ved denne Afstemning blev stemt ud af Forslaget. Det saaledes ændrede Forslag blev herefter vedtaget af Konferencen med 91 Stemmer imod 20, og det af Udvalget vedtagne Forslag til Henstilling angaaende Arbejdsanvisning blev ligeledes vedtaget af Konferencen med stor Majoritet.